

Arrest

nr. 77 989 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Mohammad X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 februari 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 februari 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst in het kader van een overnameverzoek aan Griekenland en een vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 november 2011.

1.3. Op 28 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 december 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Khoja Akbar gelegen in het district Puli Alam van de provincie Logar. U bent Tadjiek van etnische origine en soenniet. Op 19 sunbola 1379 (omzetting naar westerse kalender 10 september 2000) bent u gehuwd met A.(...) S.(...) (O.V. 6.463.69). U was verkoper in Kabul-stad op de markt waardoor u regelmatig van Logar naar Kabul reisde. Door de afstand bleef u vaak gedurende twee weken in Kabul. Al van toen u jong was werd beslist dat u met de dochter van uw oom aan vaders zijde zou huwen. Naarmate u ouder werd veranderde uw mening en huwde u, tegen de wil van uw familie in, met S.(...), uw huidige vrouw. Hoewel uw familie tegen dit huwelijk gekant was, konden jullie toch huwen. Tot aan het overlijden van uw vader 5 jaar geleden kenden jullie geen problemen. Uw vader werd door de familie namelijk gerespecteerd als oudere man. U en uw gezinsleden werden slecht behandeld door uw stiefmoeder, haar zonen en uw oom. Uw vrouw werd geslagen wanneer u buitenshuis ging werken en u werd bedreigd door de taliban die volgens u door uw eigen familie gestuurd werd. U vermoedt namelijk dat uw stiefbroers en uw neven banden hebben met de taliban. In de winter van 1386 (2007) werd u benaderd door twee talibanleden. Ze zeiden dat u regelmatig van Logar naar Kabul reisde waardoor u ervan verdacht werd een spion te zijn. De talibanleden vroegen u met hen samen te werken. U vertelde dat u geen ervaring had met wapens en hen niet kon helpen. De taliban zeiden dat u hen ook op een andere manier kon helpen zoals hun materiaal vervoeren met de auto. U ging niet in op hun voorstel. Vijf dagen voor uw vertrek werd u tegengehouden door 4 talibanleden. Opnieuw zei u dat u geen spion was en dat u niet met hen kon meewerken. Deze keer lieten ze u niet zomaar gaan, maar begonnen u te slaan. U verloor het bewustzijn en ze lieten u voor dood achter. Weer bij bewustzijn keerde u later op de avond terug naar uw dorp. U bleef nog 2 dagen in uw dorp, maar u besloot samen met uw vrouw naar uw neef in Kabul te vluchten. Uw neef raadde u aan het land te verlaten. Met zijn hulp vertrokken jullie samen op 15 hamal 1387 (4 april 2008) uit Afghanistan. Op de grens met Iran werd u gescheiden van uw vrouw. U werd ontvoerd door Koerden. Na ongeveer een maand kon u zich vrijkopen en uw reis verder zetten. Op 15 oktober 2008 werden in Griekenland uw vingerafdrukken genomen. Uw vrouw kwam op 16 juli 2009 aan in België en vroeg op 17 juli 2010 asiel aan. U ontdekte een maand voor uw aankomst hier dat uw echtgenote en kinderen in België verbleven. U kwam op 3 februari 2010 aan in België waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een taskara voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk hebt gemaakt. U hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer de taliban en uw familie zou moeten vrezen. Het CGVS stelde immers vast dat u een ongeloofwaardig relaas naar voren hebt gebracht.

Aan de basis van uw problemen ligt uw huwelijk met uw huidige vrouw in 1379 (2000) die u boven de dochter van uw oom verkoos. Als u gevraagd werd waarom u niet meer met deze nicht wilde trouwen stelde u vaagweg dat u niet van haar familie hield. Als u naar verduidelijking werd gevraagd over uw uitspraak bleef u erg oppervlakkig. U kwam niet verder in uw verklaringen dan dat ze een slecht karakter hadden en dat ze hetzelfde karakter had als uw volgens u vreselijke stiefmoeder (CGVS, p. 10). Dat u blijkbaar zomaar kon ingaan tegen deze traditie waarbij families onder elkaar kinderen uithuwelijken enkel en alleen omdat u de familie van het meisje met wie u diende te huwen niet graag had is merkwaardig.

Doorheen uw asielrelaas schetst u atypische machtsverhoudingen binnen het Afghaanse gezin waartoe u behoorde. Zo beweerde u dat uw stiefmoeder de touwtjes in handen had waardoor ze in staat was u en uw vrouw te mishandelen. Uw stiefmoeder was in staat om dergelijke dominante positie te verwerven na het overlijden van uw vader dankzij de steun van haar zonen, uw stiefbroers, en haar broer en diens zonen, zo zegt u (CGVS, p. 9). Het is vreemd dat u er dan toch in slaagt om tegen de wil van uw familie te huwen met uw vrouw en met haar en uw kinderen nog jarenlang in hetzelfde dorp kan blijven wonen. Uw vader zou zelfs nooit zijn toestemming gegeven hebben voor uw huwelijk, maar uw eigen moeder, die toen nog in leven was, draaide bij en vroeg zelfs de hand van uw vrouw tegen de wil van uw vader in, nochtans een gerespecteerde oudere man (CGVS, p. 11). Ook hier weer laat u uitschijnen dat de beslissingen vreemd genoeg eerder door de vrouwen werden genomen in uw gezin. U beweerde dat uw problemen pas echt begonnen nadat uw vader overleed een vijftal jaar geleden

(CGVS, p. 9, 11, 12). Voordien werd u met rust gelaten omdat uw vader als oudere man door de familie gerespecteerd werd (CGVS, p. 12). U beweerde nochtans dat uw neven banden hadden met de taliban waardoor het heel onwaarschijnlijk is dat zij zich gedeisd zouden houden omwille van uw vader (CGVS, p. 9). De taliban die gekend zijn om hun vaak wrede misdaden zullen zich dan ook niet zomaar gedeisd houden omwille van uw vader. Het is verder ook weinig waarschijnlijk dat uw vader tot aan zijn dood zomaar zou tolereren dat u tegen zijn wil gehuwd was met een andere vrouw dan de familie had gekozen, hetgeen binnen de Afghaanse samenleving oneer inhield voor hem en de rest van de familie. Het is evenzeer opmerkelijk dat uw schoonouders, die volgens u op de hoogte waren van uw verloving met de dochter van uw oom, zomaar akkoord gingen met uw huwelijksaanzoek ten aanzien van hun dochter S.(...) (CGVS, p. 12). Jullie woonden blijkbaar allemaal in hetzelfde dorp (CGVS, p. 12) waardoor de kans op ernstige problemen met de rest van uw familie voor jullie en voor haar familie wel heel groot was. Bovendien is het vreemd dat uw vrouw verklaarde dat ze pas later te weten gekomen is dat u reeds verloofd was met uw nicht (CGVS echtgenote, p. 6). Jullie woonden allemaal in hetzelfde dorp en haar ouders waren blijkbaar wel op de hoogte van uw eerdere verloving waardoor het weinig geloofwaardig is dat uw vrouw hiervan niet eerder op de hoogte was. Ook wat betreft het eigenlijke huwelijksaanzoek werden er tegenstrijdige verklaringen afgelegd door u en uw vrouw. U verklaarde dat uw moeder alleen de hand vroeg van uw vrouw omdat uw vader nooit akkoord ging met jullie huwelijk (CGVS, p. 11). Uw vrouw stelde dan weer dat zowel uw moeder als uw vader haar hand vroegen (CGVS echtgenote, p. 6).

Het is eveneens opmerkelijk dat u aanvankelijk tijdens het gehoor op het CGVS beweerde dat u al 6 of 7 jaar gehuwd was voor uw problemen in Afghanistan begonnen (CGVS, p. 12). Wanneer u dan geconfronteerd werd met deze lange tijdsperiode tussen uw huwelijk en de eerste problemen beweerde u plots dat u van die 6 à 7 jaar huwelijk slechts 2,5 jaar in Afghanistan hebt doorgebracht omwille van die problemen. Even later stelde u dan weer dat de problemen 2 jaar na uw huwelijk begonnen (CGVS, p. 12). Om duidelijkheid te scheppen in uw steeds wijzigende verklaringen betreffende uw problemen werd u opnieuw gevraagd hoe lang u al gehuwd was voor het eerste probleem begon. U gaf wederom een ander antwoord, namelijk 5 of 6 jaar nadien (CGVS, p. 12). Als u werkelijk geconfronteerd werd met de door u voorgestelde problemen zou u toch zeker een duidelijker beeld in de tijd moeten kunnen schetsen. Het is vreemd dat u er niet in slaagt uw problemen in de tijd te situeren aangezien u wel een zekere kennis van de Afghaanse kalender etaleert doorheen het hele gehoor. Uw vrouw verklaarde dan weer dat u al problemen had met uw familie voor u met haar huwde en dat de problemen aanhielden onmiddellijk na jullie huwelijk (CGVS echtgenote, p. 5).

Evenmin valt te begrijpen dat u als volwassen man die zichzelf van een inkomen kon voorzien als verkoper in Kabul (CGVS, p. 3) na de dood van uw vader niet besloot met uw gezin het huis te verlaten. Het is vreemd dat u een slechte behandeling verkiest boven de mogelijkheid om een nieuw leven te beginnen ver weg van uw stiefmoeder en haar familie (CGVS, p. 14). U probeerde deze keuze te rechtvaardigen door te stellen dat Kabul een grote stad is en dat u daar zeker ook problemen zou krijgen (CGVS, p. 14). Deze verklaring is louter en alleen gesteund op veronderstellingen en volstaan hier niet. Uit uw verklaringen is eveneens gebleken dat uw oom en uw neef langs moederszijde, met wie u wel een goed contact mee had, eveneens in Kabul wonen (CGVS, p. 5, 14). Als u en uw vrouw werkelijk slecht behandeld werden door uw stiefmoeder en haar familie en zelfs bedreigd werden is het wel erg opmerkelijk dat u nooit eerder een beroep gedaan hebt op uw oom uit Kabul. Dit ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van uw stiefmoeder en haar familie.

Eind 1386 (eind 2007-begin 2008) werd u dan voor het eerst geconfronteerd met de taliban (CGVS, p. 14). U wist geheel niet wie die personen waren die u aanspraken, maar u dacht onmiddellijk dat zij door uw neven gestuurd werden (CGVS, p. 14). Als u gevraagd werd waarom u dat denkt, verklaarde u dat het niemand anders kon zijn omdat u enkel met hen problemen had omwille van uw huwelijk met uw huidige vrouw (CGVS, p. 14, 15). Volgens u hadden uw neven valse informatie aan de taliban doorgegeven over uw werkzaamheden (CGVS, p. 14, 15). Dit blijken echter vermoedens van uw kant te zijn. De talibanleden vroegen u tot twee maal toe met hen samen te werken, maar u weigerde telkens hier op in te gaan, waardoor u vijf dagen voor uw vertrek in elkaar werd geslagen. Wanneer u gevraagd werd te verduidelijken waarom uw neven een beroep deden op de taliban om u te vervolgen kreeg u dat niet gezegd. U antwoordde zelfs twee maal naast de kwestie door te stellen dat u nooit eerder problemen had met iemand anders. Ook wanneer u expliciet gevraagd werd of deze neven een band hadden met de taliban zei u gewoon dat het niet duidelijk is of iemand bij de taliban is of niet (CGVS, p. 15). Dat uw neven iets te maken zouden hebben met het feit dat u werd aangesproken en zelfs aangevallen door de taliban maakte u onvoldoende aannemelijk. Dat u regelmatig naar Kabul reisde (en daarom een spion zou zijn volgens de taliban) zal trouwens niet iets zijn dat alleen uw neven wisten, maar zal genoegzaam bekend zijn in uw dorp gezien u dit al jaren deed. De geloofwaardigheid van deze laatste bedreigingen staat in het licht van voorgaande vaststellingen op de helling.

Tot slot werden ook een aantal eigenaardigheden betreffende jullie reisweg opgemerkt. Jullie zouden elkaar kwijt geraakt zijn op de grens met Iran en Turkije (CGVS, p. 4 en CGVS echtgenote, p. 3). Pas een maand voor uw komst was u te weten gekomen dat uw echtgenote en kinderen in België verbleven. Het is echter heel opvallend dat zowel uw vingerafdrukken als die van uw echtgenote S.(...) op dezelfde dag op het Griekse Samos werden genomen, namelijk op 15 oktober 2008, terwijl uit jullie verklaringen duidelijk blijkt dat jullie elkaar voordien al kwijt geraakt waren. Dat jullie toevallig dezelfde dag in Griekenland zouden geweest zijn, maar dit niet van elkaar zouden geweten hebben is weinig geloofwaardig.

Verschillende eigenaardigheden in uw relaas doen besluiten dat u uw asielmotieven niet geloofwaardig heeft kunnen voorstellen. Dat u de verschillende gebeurtenissen die uw leven drastisch zouden veranderen niet nauwkeuriger kan beschrijven, doet ernstig twifelen aan uw persoonlijke beleving van de verklaarde gebeurtenissen. Met name het conflict met uw stiefmoeder, stiefbroers en een oom aan vaders kant wegens uw huwelijk met S.(...), dat de aanleiding vormt voor uw problemen met de taliban, maakte u onvoldoende aannemelijk.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Voor zover enig geloof kan worden gehecht aan uw familiale problemen blijkt uit uw verklaringen dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in Kabul-stad aangezien u daar nog over een netwerk beschikt. U verklaarde namelijk dat uw oom langs moederszijde en zijn zoon daar woonachtig zijn (CGVS, p.5). U verklaarde zelf een goeie band te hebben gehad met deze verwanten, en met deze neef had u vanuit België enkele keren contact (CGVS p. 3, 5). Bovendien blijkt dat u daar zelfs een winkel had en dat u daar tijdens de week verbleef (CGVS, p. 3, DVZ verklaring vraag 9) waardoor u ook over de economische middelen beschikte om in Kabul uw toevlucht te zoeken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. Uw taskara heeft hoogstens betrekking op uw identiteit, die het CGVS niet in twijfel trekt.

Tot slot dient te worden vermeld dat in hoofde van uw vrouw S.(...) (OV n° 6.463.693) die zich op dezelfde asielmotieven beroept, eveneens werd overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de elementen en principes opgenomen in de proceduredgids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties aangezien hij verzoekers identiteit noch zijn Afghaanse afkomst in twijfel trekt, hij de aangevoerde elementen van verzoekers vervolgingsvrees – met name dat, volgend op het overlijden van zijn vader, verzoeker en zijn echtgenote problemen kenden met zijn schoonmoeder (lees: stiefmoeder) en diens zoon en dat verzoeker vervolgens problemen heeft ondervonden met de Taliban, die hem hebben bedreigd en mishandeld zodat hij geen andere keuze had dan te vluchten – niet op geldige wijze heeft weerlegd, hij in gebreke blijft om verzoekers vervolgingsvrees te onderzoeken in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, hij tevens in gebreke blijft om enig document voor te leggen waaruit de juistheid van de motivatie van de bestreden beslissing blijkt waar sprake is van ‘de bestaande tradities’, hij in de bestreden beslissing op geen enkele precieze wijze verwijst naar de pertinente bronnen die hij gebruikte om de bestreden beslissing te motiveren, en hij niet op geldige wijze weerlegt dat verzoeker het risico kan lopen op “zware aantastingen” zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 §5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een gebrek aan motivering van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van het principe van het voordeel van de twijfel waarvan de asielzoeker moet kunnen genieten, een verkeerde en gedeeltelijke lezing van de Cedoca-documenten gevoegd aan het administratief dossier en het niet voorleggen van documenten die verwijzen naar de Afghaanse familiale tradities met betrekking tot het huwelijk, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motivering van de bestreden beslissing inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus te verklaren of te weerleggen.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door te weigeren om zijn nationaliteit, zijn afkomst (Afghanistan) en zijn jonge profiel (jonge man komende uit een sociaal gedefavoriseerde bevolking) in beschouwing te nemen, niet op geldige wijze weerlegt dat in zijn hoofde een reëel risico op ernstige schade bestaat zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker verwijst naar het Cedoca-document gevoegd aan het administratief dossier en stelt dat de informatie hierin vervat gevoelig genuanceerder is dat deze weerhouden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker meent uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier te kunnen besluiten dat de situatie in Afghanistan van dien aard is om het verlenen van internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te rechtvaardigen.

Tot slot geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de motiveringsplicht en voert hij aan dat de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is vermits de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de bijzondere situatie van

verzoeker waardoor hem onterecht de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij slechts een vage verklaring geeft waarom hij niet wilde trouwen met het meisje dat door zijn familie was uitgekozen, (ii) hij atypische machtsverhoudingen schetst binnen het Afghaanse gezin waartoe hij behoorde aangezien zijn stiefmoeder en in het verleden ook zijn moeder er blijkens zijn verklaringen blijkbaar de touwtjes in handen hadden, (iii) het heel onwaarschijnlijk is dat verzoekers neven, die banden hadden met de Taliban, zich al die jaren gedeisd zouden hebben gehouden omwille van verzoekers vader, het verder ook weinig waarschijnlijk is dat verzoekers vader tot aan zijn dood zomaar zou tolereren dat verzoeker tegen zijn wil gehuwd was met een andere vrouw dan de familie had gekozen, hetgeen binnen de Afghaanse samenleving oneer inhield voor hem en de rest van de familie, het evenzeer opmerkelijk is dat verzoekers schoonouders, die op de hoogte waren van zijn verlovings met de dochter van zijn oom, zomaar akkoord gingen met zijn huwelijksaanzoek ten aanzien van hun dochter en het weinig geloofwaardig is dat verzoekers vrouw pas later te weten is gekomen dat hij reeds verloofd was met zijn nicht aangezien zij allemaal in hetzelfde dorp woonden en haar ouders blijkbaar wel op de hoogte waren van zijn eerdere verlovings, (iv) verzoeker en zijn echtgenote onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen wat betreft het eigenlijke huwelijksaanzoek, (v) verzoeker er niet in slaagt zijn problemen in de tijd te situeren en hij en zijn echtgenote bovendien tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent het tijdstip waarop hun problemen begonnen, (vi) het niet te begrijpen valt dat hij als volwassen man die zichzelf van een inkomen kon voorzien als verkoper in Kabul na de dood van zijn vader niet besloot met zijn gezin het huis te verlaten en het vreemd is dat hij een slechte behandeling verkoos boven de mogelijkheid om een nieuw leven te beginnen ver weg van zijn stiefmoeder en haar familie, (vii) hij onvoldoende aannemelijk maakt dat zijn neven iets te maken zouden hebben met het feit dat hij werd aangesproken en zelfs werd aangevallen door de Taliban, zoals wordt uiteengezet, (viii) hij eigenaardige verklaringen aflegt over zijn reisweg, zoals wordt toegelicht en (ix) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5.1. De Raad benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Zo al enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, toont hij niet aan dat hij zich niet elders in Afghanistan zou kunnen vestigen en dat zijn beweerde problemen het lokale niveau overstijgen. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Kabul beschikt over een familiaal netwerk – met name zijn oom langs moederszijde en diens zoon, met wie hij blijkens zijn verklaringen een goede band had – en dat hij er zelfs een winkel had waar hij gedurende de week verbleef: “– **hebt u op andere plaatsen gewoond in Afghanistan? Ik heb Kabul bezocht, maar ik woonde er niet. – wat bedoelt u**

met bezocht? Voor mijn werk. – **vanaf wanneer ging u naar Kabul?** Van 1365 ging ik naar Kabul. – **waar in Kabul?** In de markt Mandawi in Kabul. – **hoe lang verbleef u daar dan?** Tot aan het regime van de taliban ging ik naar Kabul om te werken. Nadat de taliban de macht nam stopte ik daar en bleef ik in Logar voor 5 jaar. En dan ging ik terug werken in Kabul. – **welk werk?** Ik had mijn winkel daar. Soms werkte ik als verkoper daar. – **welke winkel?** Schoenen zoals sandalen. – **ging u dan elke dag van logar naar Kabul en terug?** Neen. Het is ver. Ik bleef daar dan 2 weken. Om de 2de weken ging ik terug naar huis. – **waar bleef u dan tijdens die 2 weken?** Toen ik jong was bleef ik bij mijn oom langs moederszijde. Hij woont in Shora, een deel van Kabul. Het is dicht tegen de Russische ambassade. Voor 5 jaar tijdens het talibanregime werkte ik niet. De routine was dat ik van Kabul naar Logar ging en terug. Als ik ouder werd, bleef ik niet meer bij mijn oom. Op de markt was een winkel voor de stock. Ik bleef daar. (...) – **hebt u nu geprobeerd om met hem contact te maken nu u terug samen bent uw vrouw?** Met mijn oom heb ik niet gesproken. Ik heb wel met zijn zoon gesproken, 2 keer. – **waarom met zijn zoon gesproken?** Omdat we van dezelfde leeftijd zijn. We waren vrienden. We leefden samen in het huis.” (administratief dossier, stuk 6, p. 2-3 en p. 5). Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich met zijn gezin vestigt in Kabul om zich aan de beweerde problemen met zijn stiefmoeder en haar familie, alsook aan de door hem voorgehouden problemen met de Taliban, te onttrekken en dient te worden vastgesteld dat hij beschikt over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door de loutere stelling in het verzoekschrift dat niets erop wijst dat, indien hij zich met zijn familie zou vestigen in Kabul, de vervolging vanwege zijn stiefmoeder en vanwege de Taliban niet zou blijven bestaan. De loutere ontkenning, zonder enige concrete argumentering, door verzoeker van dit intern vluchtalternatief is immers niet dienend. Uit verzoekers verklaringen kan op generlei wijze worden afgeleid dat hij vervolging door zijn stiefmoeder of door de Taliban dient te vrezen in Kabul. Tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kwam hij in dit verband immers niet verder dan de blote bewering “Kabul is een grote stad, ik was zeker als ik daar zou gaan wonen ik ook problemen zou kennen vanuit mijn dorp. Niemand zou dan weten wie het uiteindelijk gedaan had.” (administratief dossier, stuk 6, p. 14). Dit betreffen echter loutere vermoedens en veronderstellingen van zijnentwege die niet door het minste concreet element worden gestaafd en derhalve niet kunnen worden aanvaard als afdoende reden waarom verzoeker zich niet in Kabul zou kunnen vestigen.

2.5.2. Ook de algemene veiligheidssituatie in Kabul vormt geen beletsel voor verzoeker om zich er met zijn gezin te vestigen.

2.5.2.1. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie

van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. *Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."*

2.5.2.2. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.5.2.3. Artikel 48/4 luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, §2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.5.2.4. Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan/Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat uit de richtlijn van UNHCR, waarop de aan het administratief dossier gevoegde "*Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul"*, (update

van 24 augustus 2011) onder andere steunt, blijkt dat er in Afghanistan een intern vluchtalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR 'Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan' van 17 december 2010, p. 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de verwerende partij blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat en dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009 (SRB, p. 19). Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamijan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen (SRB, p. 21). Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar Khan.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Volledigheidshalve wijst de Raad nog naar het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk waarbij het EHRM oordeelde dat er geen situatie van willekeurig geweld heerst die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker in Kabul (EHRM, *J.H. tegen het Verenigde Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; zie ook *N. tegen Zweden*, 20 juli 2010).

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat in voorliggend verzoekschrift de informatie van de SRB niet wordt ontkracht met de stellingen dat ICRC het conflict in Afghanistan als een gewapend conflict beschouwt en een onderscheid maakt tussen enerzijds "combat zones" in meer dan de helft van het land en anderzijds asymmetrische aanvallen in de rest van het land, dat de V.N. rapporteur stelt dat in (niet nader genoemde) grote delen van Afghanistan een gewapend conflict met een niet-internationaal karakter aan de gang is, dat UNAMA het conflict in Afghanistan beschouwt als een intern gewapend conflict tussen enerzijds de regering en haar partners en anderzijds de AGE's, dat volgens UNAMA in 2010 onder de burgerbevolking 2777 doden en 4343 gewonden vielen en dat in de eerste zes maanden van 2011 er 1462 burgerslachtoffers vielen, wat 15% meer is dan in dezelfde periode het jaar voordien, kan niet worden aangenomen dat verzoeker in Kabul louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde taskara kan hoogstens dienen als bewijs van zijn identiteit doch vermag niet het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te stellen.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS